

Gato Barbieri

The last tango in Paris

Text: **Pere Ferrando**
classicsdelrock@hotmail.com

L'argentí Leandro Barbieri (Rosario, 1932), més conegut per *Gato Barbieri*, molt influït per John Coltrane, va ser un dels assidus del *free jazz* dels anys seixanta, i és admirat per una sèrie de treballs posteriors per als segells Flying Dutchman (*Fenix*, 1971) i Impulse! (*Chapter 1: Latin America*, 1973; *Chapter 2: Two Hasta Siempre*, 1974; *Chapter 3: Viva Emiliano Zapata*, 1974 –fabulós el primer volum de la tetralogia sudamericana que algun disabte us comentaré). Però, la popularitat no li va arribar pels bons lliuraments abans esmentats sinó per la banda sonora de *L'últim tango a París*, mítica pel·lícula de Bernardo Bertolucci, rodada el 1972. Segur que tots vosaltres sabeu que patí la censura cinematogràfica espanyola i que no va ser estrenada aquí fins al 1978. Concretament, el 8 de febrer al cine Metropolitan de Ciutat. Des d'aquell dia he gaudit amb el disc de Barbieri, una banda sonora bella, apassionada, enigmàtica i sensual.

Músic i director ja es coneixien. Vuit anys abans l'argentí li havia escrit dos temes per a la banda sonora de *Prima Della Rivoluzione*. Molt satisfet, Bertolucci va reclamar-lo expressament. Diuen que per escriure la partitura va veure tres vegades seguides la pel·lícula protagonitzada per Marlon Brando –imens– i Maria Schneider.

I varen sorgir una col·lecció de cançons voluptuoses, directes al cor, ornades per uns aranjaments orquestrals a l'estil d'Oliver Nelson, estructurades a l'entorn de la inoblidable melodia que dóna títol al disc i a l'àlbum, la qual va canviant de manera paral·lela a l'evolució dels protagonistes, des de la desesperació de Paul –M. Brando– (*Tango*) a la topada sexual (*La Vuelta*), o al descobriment de la tendresa (*Why Did She Choose Me?*) o a la trobada final (*Jazz Waltz*). *Gato Barbieri*, excel·lent, potent, al saxòfon; però la resta de músics (el piano de Franco D'Andrea, l'entranyable acordió de Wolmer Beltrani...), també hi brillen.

Jo sóc feliç amb el meu vinil pèssimament editat per Ariola aquell 1978. Però la versió digital editada fa uns deu anys, a més de les onze originals i fabuloses composicions, inclou una mitja hora inèdita de la partitura; vint-i-nou breus peces seleccionades pel mateix Barbieri que il·lustren, encara més, la brutal i sensual pel·lícula.

na (Buenos Aires) el proper mes de maig. Així que abans no viatgin a ultramar, per ventura és aquesta una de les darreres oportunitats (gairebé obligada) per veure aquest notable espectacle.

Radiografies és una obra mala de definir. Fins i tot és mala d'explicar o de resumir, perquè és qualsevol cosa manco una història convencional. És un relat (o molts) embogit(s) i superpoblat(s), allà on podrem trobar, per exemple, dos delinqüents a la carretera. Amb les seves misèries, dubtes, il·lusions i contradiccions. Una altra benzineria. Sort que fan tantes de carreteres. Un jove veterinari, una vella senil, una balena a la deriva, una pantera rosa, un bosnià resignat al seu destí tràgic a les acaballes de la guerra dels Balcans. Un somni. Un mal somni. Un malson, en definitiva. Un pare que no compareix, un programa idiota de la tele, unes cadires que són *atrezzo*, un actor que és un cotxe. Uns relats que són teatre, encara que no ho eren. I uns intèrprets que han fet de *La Impaciència* una virtut i, en lloc d'esperar que els ho donin fet, s'han fabricat el seu propi món. Un univers prestat, absurd, dramàtic, còmic, al·legòric, crític, lúcid i vibrant. Tret de pàgines impreses, però convertit en tea-

Radiografies impacients

Text: **Javier Matesanz**
javiermatesanz@fancine.es

Fa ja gairebé cinc anys que s'ajuntaren tres dels actors més inquiets, creatius i impacients del teatre balear –Luca Bonadei, Rodo Gener i Salvador Olivadisposats a cercar-se les garroves, a procurar-se la feina que no sempre arriba al ritme necessari, o amb la qualitat i l'interès desitjats. I cercaren la inspiració en un altre autor prolífic i inconformista, però del territori veïnat de la literatura: Albert Herranz. Li demanaren prestades les seves històries curtes per convertir-les en peces curtes. Per traslladar-les del paper a l'escena. Per convertir-les en teatre. El resultat fou *Radiografies*, un dels muntatges més estimulants i enginyosos que hem vist els

***Radiografies* es resisteix a deixar caure el teló, i no només torna ara a Palma, sinó que se'n va a fer temporada a Buenos Aires el proper mes de maig**

darrers anys, que després d'haver estat premiat aquí i allà, a les Illes Balears i també a Catalunya, es resisteix a deixar caure el teló, i que no només torna ara a Palma (a la sala Mozart de l'Auditori, fins al dia 25 d'aquest abril), sinó que se'n va a fer temporada a l'Argenti-

tre mitjançant enginy escènic, ofici, complexitat, compenetració i la màgia minimalista que exigeixen les narracions austeres, que prescindeixen de *parafernàlies* escenogràfiques, apel·len a la fantasia de l'espectador i hi aposten només per les eines bàsiques: el text i la interpretació. Invertides en aquest cas radiogràfic, perquè són les interpretacions les que dignifiquen els textos, i no al contrari.

Luca Bonadei, Rodo Gener i Salvador Oliva ens hi proposen un joc, a *Radiografies*, i cal jugar-hi per gaudir-lo. Deixar-se endur sense més. Impregnar-se de l'esperit de la funció. Una barreja desconcertant de lucidesa onírica. Analitzar-la des de la lògica dramàtica o la coherència literària del conjunt, que probablement és la part més feble de la proposta, seria desmuntar innecessàriament un puzzle que només pretén entretenir i ho aconsegueix. Que vol sorprendre i ho fa. I que transmet sense problemes la satisfacció de la feina ben feta que els seus responsables no poden ni volen dissimular, sinó compartir. Així que gaudir de *Radiografies* és fàcil. No requereix esforç. I és absurd no fer-ho.